

အောင်မြင်စာပေ

၈ နှစ် ၇ ဆန်း ကြယ် လုံး ချင်း ၀ ဝတ္ထု သစ်

ကြိတ်ကြိတ်

လည်ပြတ်ကျန်းစောင့်

ဒေသန္တရပွဲများ နှင့် တောင်ပြုန်းပွဲတော်

ကမ္ဘာပေါ်ရှိ နေရာများ ၌ သော်လည်းကောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း၌ ရှိကြသည့် နေရာအတော်များများ ၌ သော်လည်းကောင်း၊ သူ့နေရာနှင့် သူဒေသအလိုက် ကျင်းပ ပြုလုပ်သည့် ဓလေ့ထုံးစံပွဲတော်များ ရှိကြသည်။ ။

မြန်မာနိုင်ငံသည် ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ပင် စားစာရာမရှိသော်လည်း ..လှူစရာရှိ၊ စားစရာမပြည့် သော်လည်း ..ပျော်စရာရှိကြသော လူမျိုးစုအတော်များများ စုပေါင်းနေထိုင်ကြသော နိုင်ငံပင် ဖြစ်သည်။ ။

ရှမ်း၊ ချင်း၊ ကချင်၊ ကရင်၊ ကယား၊ မွန်၊ ရခိုင်စသော တိုင်းရင်းသား လူမျိုးတို့ ဖွာ လည်း သူ့ဓလေ့၊ သူ့ရိုးရာအတိုင်း ကျင်းပကြသည့် ပွဲတော်များ ရှိကြသည်။ ။

အချို့တိုင်းရင်းသားများ ဆိုလျှင် တစ်နှစ်ပတ်လုံး ပွဲ တော်များ ၊ ရိုးရာပွဲများ ရှိကြသည်။ ။

မြန်မာလူမျိုးတို့ ဖွာ လည်း တန်ခူးလမှ တပေါင်းလအထိ (၁၂)ရာသီလုံး ပွဲတော်များ ရှိကြသည်။ ပွဲတော်များကျင်းပ သောအခါ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ လည်း ပါကြသည်။ ။

(အသုဘအိမ်မှာ ပင် အသံချဲ့စက်ဖြင့် သီချင်းများ ဖွင့် သောအလေ့အကျင့် မှာ အခြားနေရာများ တွင် မရှိသလောက် နည်းလေသည် ။ ကျေးလက်တောရွာများ တွင် မသာခနစ်ရက် ထားလျှင် အသံချဲ့စက်က နှစ်ရက်သုံးရက်တော့ ဖွင့်လေ့ရှိ သည် ။ နောက်တော့ ဘုန်းကြီးပျံများ တွင် ဆိုင်းဝိုင်းများ ဖြင့် ဧယင်ကျူးသော အလေ့အထများ ပေါ်ပေါက်လာကြသည် ။)

တန်ခူးလ သင်္ကြန်ပွဲမှ စပြီး တပေါင်းလ သံပုံစေတီပွဲ ရောက်သည် အထိ (၁၂)လရာသီလုံး ပွဲတော်များကျင်းပကြ လေသည် ။

ဆရာတင်နိုင်တိုး မကွယ်လွန်မီက ရေးသားခဲ့သော "ဒေသန္တရ ပွဲတော်များ " စာအုပ်၌ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း၌ ကျင်းပသော ရိုးရာပွဲများ ၊ ပွဲတော်များ အကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြ ထားသည် ကို ဖတ်ရှုခဲ့ရသည် ။

၎င်းရေးသားခဲ့သောပွဲတော်များမှာ ကထိန်ပွဲတော်၊ ကရင်နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်၊ သန်လျင်ကျိုက်ခေါက်ဘုရားပွဲ တော်၊ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားပွဲ၊ ကြာပစ်ပွဲ၊ ချင်းနှစ်သစ်ကူးပွဲတော် (ခွါဒိုပွဲ)၊ နွယ်တော်လှည့်လည်ပွဲများ ၊ ကျောက်ဆည်ဆင်ပွဲ၊ မန္တလေးတောင်ခြေဘုရားများ ဆွမ်းတော်ကြီးကပ်လှူပွဲ၊ ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းလှူပွဲ၊ ဇေယျဝံသပြည်တော်ပြန်ဘုရားပွဲ၊ ပြည်ရွှေဆံတော်ညံ့ရိုးမီးပူဇော်ပွဲ၊ ညောင်ရေသွန်းပွဲတော်၊ မန္တလေးတန်ခွန်တိုင်း နွားဘေးမဲ့ပွဲတော်၊ မတ္တရာတောင်ပြုန်း နတ်ပွဲ၊ ထမနဲပွဲ၊ ဖျာပုံထောင်ပြည့်ပွဲ၊ နာဂနှစ်သစ်ကူးပွဲတော်၊ နတ်ပွဲများ ၊ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူလှည့်လည်ပွဲ၊ ပခန်းကိုကြီးကျော်ပွဲ၊ ပခုက္ကူသီဟိုဠ်ရှင်ဘုရားပွဲတော်၊ ပင်းတယရွှေဥမင်ဘုရားပွဲ၊ ပုပ္ပါးနတ်ပွဲ၊ အင်းလေးဖောင်တော်ဦးဘုရားပွဲ၊ ဗိုလ်တစ်ထောင် ဘုရားပွဲ၊ ဘဲဥထုပွဲ၊ ဘော်ကြိုဘုရားပွဲ၊ ဘိုးမင်းခေါင်ထွက်ပွဲ၊

မနောပွဲ၊ မီးထွန်းပွဲများ ၊ တောင်ကြီးမီးပုံးပျံပွဲ၊ ရွှေကျင်မီးမျှောပွဲ၊ ကလေးမီးရှူးပြိုင်ပွဲ၊ မော်တင်စွန်းဘုရားပွဲ၊ မိုးခေါ်ပွဲ၊ မိုးညှင်း သမ္ဗုဒ္ဓဘုရားပွဲ၊ မကွေးမြသလွန်ဘုရားပွဲ၊ ရွှေစာရံဘုရားပွဲ၊ ရွှေစက်တော်ဘုရားပွဲ၊ ညောင်ဦးရွှေစည်းခုံဘုရားပွဲ၊ ရွှေတိဂုံ ဘုရားပွဲ၊ ရွှေတောင်မြို့ရွှေနတ်တောင် ဘုရားပွဲ၊ ပဲခူးရွှေမော်တောဘုရားပွဲ၊ ဝါဆိုပွဲ၊ ယောဒေသသနခါးတို့ ပွဲ၊ သပိတ်မျှောပွဲ၊ မဟာသင်္ကြန်ပွဲ၊ သဲပုံစေတီပွဲ၊ အလောင်းတော်ကဿပဘုရားပွဲ၊ ပုဂံအာနန္ဒာဘုရားပွဲ၊ ဥတေနနတ်ပွဲ၊ အိုးပုတ်ပွဲတော်၊ အင်းတော်ကြီး ရွှေမဇ္ဈဘုရားပွဲ စသည် တို့ ကို ဖော်ပြထားသည်။ ။

ဆရာတင်နိုင်တိုးရေးသားရာတွင် မပါသော အခြားစည်ကားသောပွဲတော်အချို့လည်း ရှိပေသေးသည်။ ။

ပခုက္ကူစည်သူရှင်ဘုရားပွဲ၊ ရွှေတန့်တစ်ဘုရားပွဲ၊ လယ်ကိုင်းကျောင်းတော်ရာဘုရားပွဲ၊ မော်ကျွန်းတာဝတဇီသာ ဘုရားပွဲ၊ ဦးရှင်ကြီးနတ်ပွဲအစရှိသည် တို့ မှာ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း ထင်ရှားသောရိုးရာပွဲများ နှင့် ပွဲတော်များ ပင် ဖြစ်ကြလေသည်။ ။

ဒေသန္တရကျင်းပသော ပွဲတော်များ တွင် ဘုရားပွဲတော်များ နှင့် နတ်ပွဲများကျင်းပခြင်းတို့ အများ ဆုံးပါဝင်သည် ကို တွေ့ရပေသည်။ ။ ဗုဒ္ဓဘာသာသက်ဝင်ယုံကြည်မှုနှင့် ရိုးရာဓလေ့ကို ယုံကြည်ခြင်းကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံ၌ ဘုရားပွဲနှင့် နတ်ပွဲများ အစဉ်အဆက်ရှိနေခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ။

နတ်ပွဲများကျင်းပရာတွင် အစည်ကားဆုံးနတ်ပွဲကို ပြပါဆိုလျှင် မန္တလေးတိုင်း မတ္တရာမြို့နယ်တွင် ကျင်းပသော တောင်ပြုန်းမင်းနှစ်ပါးပူဇော်သော နတ်ကန္တာပွဲပင်ဖြစ်သည်။ ။ ဘုရားပွဲနှင့် ယှဉ်တွဲပြီးကျင်းပ

သော နတ်ပွဲကျင်းပခဲ့ပုံများမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာဖြစ်ပေသည်။

တောင်ပြုန်းပွဲတော်သမိုင်းကြောင်းကို ဖော်ပြပါမည်။

ပုဂံပြည်၊ အနော်ရထာမင်းလက်ထက်တွင် သထုံမင်းဆရာထံတွင် မှီခိုနေရာမှ မင်းပြစ်မင်းဒဏ်လွတ်ရန် ထွက်ပြေးလာသော ကုလားလူမျိုး ဗျတ္တသည် ပန်းတော်ဆက်အဖြစ် အမှုတော်ထမ်းခဲ့သည်။

ပုပ္ဖားမှ ပန်းများကို တစ်နေ့(၁၀)ခေါက်အသွားအပြန် လုပ်၍ ပန်းဆက်နေသည့် ဗျတ္တနှင့် ပုပ္ဖားအရပ်မှ လူယောင် ဖန်ဆင်းထားသော ဘီလူးမမယ်ဝဏ္ဏတို့ မေတ္တာသက်ဝင်ချစ် ခင်ပေါင်းသင်း၍ သားနှစ်ယောက်ဖွားမြင်ခဲ့သည်။

ဖခင်ဗျတ္တက သားကြီးကို ရွှေဖျဉ်းကြီး၊ သားငယ်ကို ရွှေဖျဉ်းငယ်ဟု အမည်ပေးလေသည်။

ရွှေဖျဉ်းညီနောင်အရွယ်သို့ရောက်လေလျှင် ခွန်အား ဗလနှင့် ပြည့်စုံသူများ ဖြစ်လာသည်။ ဖခင်ဗျတ္တက နုပျိုသန် စွမ်းလှသော သားနှစ်ယောက်ကို မင်း၏ အမှုအလုပ်အဖြစ် အနော်ရထာမင်းကြီးအား ဆက်သသော် လူငယ်နှစ်ဦး၏ သတ္တိစွမ်းအားဗလ ပြည့်ဝသည် ကိုမြင်၍ မင်း၏ အပါး၌ မပြတ်ခစားခဲ့သည်။

အနော်ရထာမင်းကြီးသည် တရုတ်ပြည်မှ အပြန်တွင် မောပြည်သို့ ဝင်၏။ မောပြည်မှ တစ်ဆင့် ခရီးဆက်လက်ကြွချီ လာရာ ကျော်စည် အရည်သို့ရောက်လျှင် ဘုရားတည်တော်မူ၍ ဆုတောင်းပြည့်စေတီဟု သမုတ်၏။

ထိုခရီးတွင် ရွှေဖျဉ်းညီနောင်ကို ယုံကြည်တော်မမူ၍ ဝါးရင်းတုတ် အရပ်၌ ကွပ်မျက်တော်မူရာ ထိုအရပ်ကို ယခုတိုင် ကွပ်ရာညောင်ပင်ဟု

တွင် လေသည် ။

ကွပ်မျက်ခံရသော ရွှေဖျဉ်းညီနောင်တို့ သည် နတ်ဖြစ်၍ အနော်ရထာမင်းထံမှ ဆုလာဘ်တောင်းခံခဲ့ကြသည် ။ လူ့ဘဝက ဘုရင့်အမှုတော်ကို ကျေပွန်အောင်ထမ်းခဲ့သော်လည်း ကျေးဇူးမခံစားခဲ့ကြရ၍ နတ်ဘဝတွင် အပိုင်စား ချီးမြှင့်ပေးပါရန် တောင်းခံကြခြင်းဖြစ်သည် ။

အနော်ရထာမင်းသည် ရွှေဖျဉ်းညီနောင် နတ်နှစ်ပါးအတွက် အပိုင်စားပေးရန် နယ်မြေသတ်မှတ်၍ ခွင့်ပြုခဲ့သည် ။

တောင်ပြုန်းရွာရှိ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားအနီးတွင် ရွှေဖျဉ်းညီနောင် နှစ်ပါးအတွက် ကွန်းနန်းဆောက်၍ ကျော်စည်တစ်တန်းနေသူတို့ ပူဇော်ရာဖြစ်စေရန် အမိန့်တော်ချ မှတ်ခဲ့သည် ။ ထို့ပြင် ထီးပေါင်းကားနယ် ကား...

-အရှေ့ကိုလားသော် ကျောက်ဆီမီးလက်၊ နွားလား တောင်ရိုးမ။

-တောင်ကိုလားသော် ဘုရားရွှေကြက်ယက်။

-အနောက်ကိုလားသော် ဧရာဝတီမြစ်။

၎င်းအတွင်း (၂၄)ရွာကို ရွှေဖျဉ်းညီနောင်အား အပိုင် စားပေးသနားတော်မူလိုက်သည် ဟု မိန့်တော်မူလေလျှင် အ မတ်တို့ လည်း အမိန့်တော်အတိုင်း ကွန်းနန်းများ ဆောက်လုပ် ၍ နတ်ရုပ်များ ထုလုပ်ထားရှိလေသည် ။

ထိုသောအခါမှ စ၍ ယနေ့ထိတိုင် ရွှေဖျဉ်းနောင် တော်ကို "မင်းကြီး"၊ ရွှေဖျဉ်းညီတော်ကို "မင်းလေး" ဟူသော အမည်သစ်များ ဖြင့် နတ်ယုံကြည်သူတို့ ၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်ခဲ့ ပေသည် ။

အနော်ရထာခေတ်မှ စ၍ ကိုးကွယ်ခဲ့သော မင်းညီ နောင်နတ်ကို

ညောင်ရမ်းခေတ်တွင် လည်း ကိုးကွယ်ပ,သခဲ့ ကြသည်။ ။

ခေတ်အဆက်ဆက် ကိုးကွယ်လာခဲ့ကြရာ ရတနာပုံ ခေတ်တွင် လည်း တောင်ပြုန်းမင်းနှစ်ပါးအား ဝါခေါင်လတွင် ရွှေနန်းတော်မှ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တော်တိုင် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ပူဇော်ပ,သခဲ့ကြ သည်။ ။

တောင်ပြုန်းညီနောင်နှင့် မယ်တော်၊ နှမတော်တို့ သို့ တင်ကြားရန် အတင်တော်အထည်အလိပ်များကို နတ်အုပ် နတ်ထိန်းတို့ သို့ပေးအပ် ပြီး နတ်ကွန်းရောက် တင်ကြားပ,သ စေရသည် ဟူ၍ မန္တလေးရတနာပုံ ရာဇဝင်တော်တွင် ပါရှိသည်။ ။

ညောင်ရမ်းခေတ်နှင့် ရတနာပုံခေတ်တို့ ၌ တောင်ပြုန်းမင်းနှစ်ပါး အား အောက်ပါအတိုင်း ပူဇော်ပ,သသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

၁။ ကြက်ဝက်တိရစ္ဆာန်အသားများ ဖြင့်မပ,သရ။

၂။ အရက်သေစာ မပ,သရ။

၃။ အချိုအဆိမ့် မုန့်ပဲသရေစာဖြင့်သာ ပ,သရမည်။

၄။ နတ်နှစ်ပါးအတွက် ဝတ်လဲတော်အဟောင်းအသစ်လဲရန် ပုဆိုး ခါသာအထည်အလိပ်များ ဆက်သရမည်။

ဘုရင့်မှူးမတ်များ သည် နတ်နန်းအနီးရှိ အတင် တော်ကုန်းတွင် နေရာယူလျက် ဝတ်လဲတော်ရာကျ(၃)အုပ်၊ ဘောင်းတော်ကျ(၃)အုပ်၊ ပိတ်နီ(၃)အုပ်၊ ခေါင်းပေါင်းဖြူ(၃) အုပ်၊ ရေစင်တော်ဖိုးငွေ(၃)ပိဿာတို့ အား နှစ်စဉ် ဝါခေါင် လဆန်း(၁၄)ရက်နေ့တွင် လာရောက်လှူဒါန်း တတ်ကြသည်။ ။

တောင်ပြုန်းနတ်သဘင်ပွဲ

ဝီဝီပြင်ပြင်ဖြစ်လာသော

ကုန်းဘောင်ခေတ်တွင် ဝါခေါင်လပြည့်နေ့မတိုင်မီတွင် ပွဲ တော်ကို ကျင်းပကြပြီး လပြည့်နေ့တွင် တောင်ပြုန်းပွဲအား အဆုံးသတ်လေ့ရှိ ပါသည်။ ။

မတ္တရာမြို့နယ်အတွင်းပါဝင်သည့် တောင်ပြုန်းအရပ်ကား မန္တလေး- မတ္တရာသွားကားလမ်းပေါ်တွင် တည်ရှိရာ မန္တလေးမှ (၉)မိုင်ခန့်ဝေးပြီး ကားလမ်း၊ ရထားလမ်း ရှိပေ သည်။ ။

အနော်ရထာမင်းကြီး၏ ကုသိုလ်တော်ဖြစ်သည့် တောင်ပြုန်းအရပ် တွင် ရှိသော ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားပွဲတော်ကို ဝါခေါင်လဆန်း (၈)ရက် မှ စတင်ကျင်းပ၍ လပြည့်နေ့တွင် ပွဲသိမ်းလေ့ရှိသည်။ ။ ဘုရားပွဲဖြစ် သော်လည်း ဘုရားပွဲအနေ ဖြင့်မထင်ရှားဘဲ နတ်ပွဲအဖြစ်ဖြင့်သာ ပေါ်လွင်ထင်ရှား လှသိ များ လျက်ရှိပေသည်။ ။

တောင်ပြုန်းနတ်ပွဲလာ ပရိသတ်များမှာ အနယ်နယ် မှ နတ်ထိန်း၊ နတ်အုပ်၊ နတ်ကတော်ကနားစီးများ ၊ နတ်ယုံ ကြည်ကိုးကွယ်သူများ ၊ ဈေးသည် များ နှင့် အပျော်ကြူးလိုကြ သူများ ဖြစ်ပြီး ပွဲတော်လာပရိတ် သတ် များ ပြားလှသည်။ ။

တောင်ပြုန်းနတ်ပွဲတွင် နတ်ပေါင်းစုံတို့ စုပေါင်း ရောက်ရှိကြပြီး နတ်ညီလာခံကျင်းပလေ့ရှိသည် ဟု နတ်ယုံ ကြည်သူတို့ က ယုံကြည် ပြောဆိုကြသည်။ ။

တောင်ပြုန်းပွဲနှင့် ရတနာဂူပွဲဆက်စပ်မှုရှိပုံမှာ ဤသို့ ဖြစ်လေသည် ။

ပုပ္ပားမယ်တော်ကြီး (မယ်ဝဏ္ဏ)သည် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း သားတော်နှစ် ပါး၏ နတ်ပွဲကို လာရောက်ချီးမြှောက်လေ့ရှိ သည်။ ။ တောင်ပြုန်းနတ်ပွဲ ပြီး၍ ပုပ္ပားသို့အပြန်ခရီးတွင် အမရပူရအနီးရှိ ရတနာဂူဘုရားတွင်

စခန်းထောက်အဖြစ် ကွန်းထောက်ရပ်နားလေ့ရှိခြင်းကြောင့် ရတနာဂူ နတ်ပွဲကို ကျင်းပရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

တောင်ပြုန်းမင်းနှစ်ပါးကို နှစ်စဉ်အောက်ပါအစီအစဉ်အတိုင်း ကျင်းပလေ့ရှိသည်။ ။

-ဝါခေါင်လဆန်း(၈)ရက် နတ်နန်းဖွင့်ပွဲအကြိုအဖြစ် မန္တလေးမြို့နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကျေးရွာမှ ရွာသူရွာသားများ နတ်ပ,သပန်းဆက်ကြသည် ။

-ဝါခေါင်လဆန်း(၁၀)ရက် ညနေပိုင်းတွင် မင်းနှစ်ပါး နန်း၌ နတ်ကြီးငါးပါးပင့်၍ နတ်ညီလာခံကျင်းပရန်အတွက် ဆိုင်းသံဖြင့် စတင်တီးမှုတ် အချက်ပေးလေ့ရှိသည်။ ။ ထိုသို့ နန်းကြီးမှ ဆိုင်းသံဖြင့် စတင်တီးမှုတ်အချက်ပေးမှ ကျန်သည့် နတ်များက သီဆိုတီးမှုတ်ကြရ သည်။ ။ မင်းနှစ်ပါးနန်း၏ အရင် (သို့မဟုတ်) ပြိုင်လျက် နတ်ဆိုင်းမတီး ရပေ။

-ဝါခေါင်လဆန်း(၁၁)ရက်တွင် မင်းနှစ်ပါးချိုးရေ တော်သုံးပွဲ ကျင်းပသည်။ ။ တောင်ပြုန်းပွဲ၏ ကြက်ပျံမကျ အ စည်ကားဆုံးရက်များ ဖြစ်သည်။ ။

-ဝါခေါင်လဆန်း(၁၃)ရက်နေ့တွင် ထိမ်ခုတ်ပွဲကျင်းပသည်။ ။ မင်းနှစ် ပါးအား တိုင်တည် အဓိဋ္ဌာန်၍ တစ်ချက်တည်းနှင့် ခါးဖြင့်အပြတ်ခုတ်ရ သော ထိမ်ပင်အသားကို ယုံကြည်သူများက အလှအယက်ယူငင် လျက်..စီးပွားလာဘ်လာဘ ဖြစ်ထွန်းပြီး ဘေးမသီရန်မခ ကြံသမျှ အောင်မြင်စေရန်..အဆောင်ရပ်ထု လုပ်ဆောင်ထားလေ့ရှိသည်။ ။

-ဝါခေါင်လဆန်း(၁၄)ရက်နေ့လယ်ပိုင်းတွင် မင်းနှစ် ပါး သောက် တော်ကြူးဖို့ အမြည်းအတွက် တစ်ပြိုင်တည်းမိအောင် ဖမ်းထားသည့်

အဖို့အမ ယုန်ကင်နှစ်ခုကို ယုန်တော် ဆက်နန်းမှ မင်းနှစ်ပါးနန်းသို့ ဆိုင်ရာပိုင်ရာ ကွန်းထိန်းများက သွားရောက်ဆက်သကြသည်။ ။

-ဝါခေါင်လပြည့်နေ့တွင် မူ မင်းနှစ်ပါးအားရည်စူး၍ ပင့်သံဃာအရှင် မြတ်တို့ အား ဆွမ်းကြီးလောင်းပွဲ ခြံမြဲခြံသံ ဆင်နွှဲကျင်းပကြကာ တောင်ပြုန်းမင်းနှစ်ပါး ပ,သသည့် ပွဲတော် အား အဆုံးသတ်အောင်ပွဲခံ သောနေ့ဖြစ်သည်။ ။

နတ်တော်လဆန်း(၁၀)ရက်နေ့၌ ဂန္ဓာရပြည်သို့ စစ်ချီထွက်မည့် မင်း နှစ်ပါးဦးဆောင်ကာ မြန်မာ့တပ်မတော်သား များအား ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ ငါးခြောက်၊ ငါးသေတ္တာ စသည့် ရိက္ခာခြောက်များ အား စစ်လမ်းခရီးတွင် စားနပ်ရိက္ခာအဖြစ် သုံးစွဲရန် နတ်ယုံကြည်သူတို့ က လာရောက်ဆက်သကြသည်။ ။

တပေါင်းလဆန်း(၁၁)ရက်တွင် ဂန္ဓာရပြည်မှ သိ ကြားမင်းဆက်နှင်း သော မြဆင်းတုတော်ကို ပင့်ဆောင်လျက် အောင်ပွဲနှင့် အတူ ပြန်လာ ကြသည့် တောင်ပြုန်းမင်းနှစ်ပါးနှင့် စစ်သည် တို့ အား လှိုက်လှဲ ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူစွာ ကြိုဆိုကြပြီး မင်းနှစ်ပါးနှင့် စစ်သည် ရဲမက်များ အောင်ပွဲခံ၍ စားသောက် နိုင်ရန် ဒံပေါက်၊ ယမကာ၊ စီးကရက်များ အလှူပယ် လာရောက်ဆက်သကြသည်။ ။

ကုန်းဘောင်ခေတ်သို့ရောက်သောအခါ နတ်သဘင် ပွဲပီပီပြင်ပြင် ကျင်းပပုံကို ထပ်မံဖော်ပြလိုပေသည်။ ။

ထိုခေတ်က ဝါခေါင်လပြည့်နေ့မတိုင်မီတွင် ပွဲတော်ကို ကျင်းပကြ ပြီး လပြည့်နေ့တွင် တောင်ပြုန်းပွဲအား အဆုံးသတ်လေ့ရှိပါသည်။ ။

တောင်ပြုန်းပွဲတော်ပြီးစီးသွားသောအခါ နတ်ထိန်း များ ၊ နတ်ကတော်များက ရတနာ့ဂူဘက်သို့ ကူးလာကြသည်။ ။ ရတနာ့ဂူမှာ

တောင်ပြုန်းပွဲတော်မှ ပုပ္ပါးသို့ပြန်ကြမည့် ပုပ္ပါးမယ်တော်၏ ကွန်းထောက်စခန်းချပွဲအဖြစ် ကျင်းပကြခြင်းဖြစ်သည် ။ တောင်ပြုန်းမင်းညီနောင်တို့ ပုပ္ပါးမယ်တော်ကို လိုက်ပို့သောပွဲဟု ဆိုကြသည် ။

ရတနာဂူဘုရားမှာ အင်းဝမင်းကြီးစွာလက်ထက် ဓါတ်တော်(၁၅)ဆူကို ဌာပနာပြုကာ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။

ယင်းပုပ္ပါးမယ်တော် ကွန်းထောက်စခန်းချပွဲကို ကုန်းဘောင်ခေတ်လယ်ပိုင်း၊ စစ်ကိုင်းမင်း(ဘကြီးတော်)လက်ထက် (၁၈၂၁)ခုနှစ်က စလင်းမင်းသားကြီးဦးအို၏ လူများ စတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ဟု ဆိုပါသည် ။

ပုပ္ပါးမယ်တော်ဟူသည် ကား မယ်ဝဏ္ဏပင်ဖြစ်ပါသည် ။ သူ၏ မူလနတ်နန်းသည် ကျောက်ပန်းတောင်းနယ် ပုပ္ပါးတောင်တွင် သာရှိသည် ။ တောင်ပြုန်းမှ နတ်နန်းမှာ ယာယီနတ်နန်းသာဖြစ်ပါသည် ။

နတ်ကိုးကွယ်ယုံကြည်သူများက တောင်ပြုန်းတွင် မင်းနှစ်ပါး ပွဲတော်ကျင်းပနေချိန်တွင် မယ်တော်မယ်ဝဏ္ဏသည် နတ်သဘင်သို့လာရောက်တတ်သည် ဟု ယုံကြည်ကြသည် ။

ပုပ္ပါးမယ်တော်နှင့် ပတ်သက်သော နတ်အချို့မှာ မယ်ခေမာနတ်နှင့် တောင်တော်သခင်မနတ်တို့ ဖြစ်သည် ။

မယ်ခေမာနတ်မှာ ပုဂံမှ ပုဏ္ဏားအမတ်တစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်ပြီး ပုပ္ပါးမယ်တော်က ချစ်မြတ်နိုးသဖြင့် လိပ်ပြာနတ်လျက် အနီးတွင် ခေါ်ယူထားသူဖြစ်သည် ဟု ဆိုပါသည် ။

တောင်ပြုန်း၌ပင် တောင်တော်သခင်မနတ်လည်း ရှိသည် ။ ထိုနတ်ကို မမဦးနတ်ဟု လည်း ခေါ်ဆိုကြသည် ။

မမဦးက ပြင်ဦးလွင်နှင့် မတ္တရာနယ်စပ်ရှိ သခင်မ တောင်ခြေမှ အင် ကျယ်ရွာသူဖြစ်သည် ။ ချောမောလှပပြီး ယက္ကန်းရက်ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သည် ။ သူမက တောင်ပြုန်းရွာ မှ ကိုရင်မောင်နှင့် အိမ်ထောင်ကျ ကာ သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါ ဆိုသကဲ့သို့ တောင်ပြုန်းသို့ရောက်ရှိလာခဲ့ သည် ။

တစ်နေ့တွင် ကိုရင်မောင်သည် မဲဇာဘက်သို့ သစ် ခုတ်သွားခိုက် ရွှေ ဖျဉ်းငယ်က မမဦးကို ချစ်ရေးဆိုခဲ့သည် ။ သို့သော် မမဦးက ကိုရင် မောင်အပေါ် သစ္စာမဖောက်ဖျက် နိုင်ဟု ဆိုသဖြင့် ရွှေဖျဉ်းငယ်က နတ် ကျားနှင့် ကိုက်စေခဲ့ရာမှ မမဦးနတ် ဖြစ်လာခဲ့သည် ။

ကုန်းဘောင်ခေတ် မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်တွင် တောင်ပြုန်းနတ် နန်းအား အစဉ်အလာအရ ဆက်လက်ထိန်း သိမ်းရသူမှာ နတ်ထိန်းဒေါ် ခွေးဖြစ်သည် ။

သီပေါမင်းလက်ထက်သို့ရောက်သောအခါ နတ်ထိန်းဒေါ်ဆွဲက ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းတာဝန်ယူခဲ့သည် ။

ကိုလိုနီခေတ်တွင် မူ ဒေါ်ဆွဲ၏ သမီး ဒေါ်စိုက ဆက်လက်ထိန်းသိမ်း ခဲ့ရ၏။ ယင်းနောက် နန်းထိန်းဒေါ်စိုနှင့် ဦးဖီတို့ က ပေါက်ဖွားလာသော အဆက်အနွယ်များက ဆက် လက်ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြသည် ။

မြန်မာမင်းများ လက်ထက်က မင်းညီနောင်နှစ်ပါး၏ ရေစင်တော်ကို ယူကာ မြန်မာဘုရင်မိဖုရားများ ထံ မင်းမှုထမ်းများက ပြန်လည် ဆက်သကြရသည် ။

တောင်ပြုန်းမင်းနှစ်ပါးပွဲပြင်ရာတွင် ပါဝင်ရသည့် ပစ္စည်းများမှာ အုန်းအလုံးကြီးကြီးချောချော အနာအဆာ လွတ်၊ အရောင်လှလှ၊ ကြွက် မြီးကောင်းကောင်း တစ်လုံး၊ ငှက် ပျောအလုံးလှ၊ အဖီးလှ၊ အနာအဆာ

လွတ်ရခိုင်(သို့မဟုတ်) ဖီးကြမ်းအစိမ်း(၂)ဖီး၊ အခြံအရံပစ္စည်းများ အဖြစ် သပြေ(၂) ခက်၊ စံပယ်ပန်း၊ ပွဲပြင်ဇလုံ၊ ကွမ်းယာ(၂)ယာ၊ လက်ဖက်ထုပ် (၂)ထုပ်၊ အမွှေးတိုင်(၂)တိုင်၊ ငှက်ကြီးတောင် ဓါး(၂)လက်၊ မုန့်ဖြူမုန့်နီ(၇)ချပ်စီတို့ ဖြစ်သည်။ ။

အိန္ဒိယနိုင်ငံလုပ် အမွှေးတိုင်(၂)တိုင်ကို ပွဲအတွင်း ထွန်းညှိပါ။ တရုတ်နိုင်ငံလုပ် ပစ္စည်းများကို မသုံးရပါ။ ပြည် တွင်းပြည်ပထုတ် နံ့သာမွှေး၊ နံ့သာဖြူ/နီ၊ သနပ်ခါးရည် စသည် တို့ ကို ပွဲအတွင်းသို့ သပြေ ခက်ဖြင့် ဆွတ်ဖျန်းပက် ရသည်။ ။

မုန့်ဖြူမုန့်နီ(၇)ချပ်စီထည့်ထားသော ပန်းကန်ပြား တစ်ချပ်၊ အိန္ဒိယ အစားအစာ ဒံပေါက်၊ ပလာတာ၊ စမူဆာ၊ ဂျလေဗီ၊ မလိုင်လုံး၊ မလိုင်ခဲ၊ ဗယာကြော်၊ အာလူးပူတီ၊ ခါဂျာမုန့်..စသည့် ထည့်ထားသော ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်၊ အဖုံးဖွင့်ထားသော အချိုရည်(အရက်)(၂)ပုလင်း၊ မီးညှိပြီး ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်တွင် ထည့်ထားသော စီးကရက်(၂)လိပ် စသည် တို့ ကို ပွဲရှေ့တွင် ပြင်ဆင်ထားရပါသည်။ ။

ကျားနှင့် ဓါးမှာ မင်းညီနောင်၏ အမှတ်အသား အဆောင်အယောင် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မင်းနှစ်ပါးကို ပ,သရာတွင် ကျားနှင့် ဓါးတို့ ပါဝင်ရ သည်။ ။

စီးတော်ကျားအတွက် အစားအစာအဖြစ် အမဲသား အစိမ်း(အရိုး၊ အကြော၊ အရေမပါစေရ) အသားသက်သက်ကို ပန်ကန်ပြားတစ်ချပ် တွင် တုံး၍ ထည့်ပြီး ကျားအနီးတွင် ထားရမည်။ ငှက်ကြီးတောင် ဓါး(၂)လက်ကိုမူ မင်းနှစ်ပါး၏ လက်ယာဘက်တွင် တစ်လက်စီထားရ ပါမည်။

ပုပ္ပါးမယ်တော်ကြီးနှင့် တောင်ပြုန်းမင်းနှစ်ပါးကိုအတူ ထား၍ ပ,သ

ပါက မယ်တော့်ပုံကို လက်ယာဘက်ကထား၍ မင်းနှစ်ပါးပုံကို လက်ဝဲဘက်ကထားပါ။ အချို့က မယ်တော့်ပုံ ကို အလယ်မှာ ထားပြီး မင်းကြီးက လက်ယာဘက်၊ မင်းလေးက လက်ဝဲဘက်ကရံလျက်ထား၍ ပ,သကြသည် ။

မင်းကြီးမင်းလေးကို အမှုအခင်းကိစ္စများ အနိုင်ရရန်၊ စီးပွားတိုးတက်ရန် စသည့် လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးကိစ္စများ အတွက် အဓိဋ္ဌာန်တင်၍ ပ,သပူဇော်ကြခြင်းဖြစ်သည် ။

အထူးအားဖြင့် မင်းနှစ်ပါးအား ပွဲပေးဆက်သရာတွင် တစ်ပါးတည်းခွဲ၍ မပြုလုပ်ရပေ။ မင်းနှစ်ပါးအတွက် အပိုအလိုမရှိ မျှတညီမျှတ်အချိုးအစားညီစွာ ပြုလုပ်ကြရပေသည် ။

အဓိဋ္ဌာန်တင်ခြင်း၊ ကတိပေးခြင်းများ ပြု၍ တိုင်တည် မူပြုပြီး အောင်မြင်သည့် အခါ နတ်နှင့် နဂါးတို့ ကို မလှည့်စားဘဲ ပေးထားသည့် ကတိတည်အောင် ဆောင်ရွက်ရသည် ။

လိုအပ်သည် ထက်ပို၍ မင်းနှစ်ပါးထံ မတောင်းခံသင့်ပေ။ ထိုနည်းတူစွာ ဝန်နှင့် အား ညီမျှတာဝန်ယူနိုင်သည့် ကတိကိုသာ ပေးသင့်သည် ဟု နတ်ယုံကြည်သူတို့ က ဆိုကြပေသည် ။

အယူအစွဲကြီးမားပြီး မင်းနှစ်ပါးကိုးကွယ်သူများက တရုတ်အမဲကို အိမ်တွင်းသို့မသွင်းကြ။ အိမ်ပေါ်တွင် မစားကြ။ သို့သော် ပြင်ပတွင် စားခွင့်ရှိသည် ဟု ဆိုကာ စားသုံးကြသည် ။ သို့သော် စားသုံးမည့် သူသည် မင်းနှစ်ပါးထံခွင့်ပန် ကြားပြီးမှ စားသုံးခွင့်ရှိသည် ။

အချို့အရပ်ဒေသတွင် ခရီးသည် တင်ယာဉ်များ တွင် ဝက်သားစိမ်း(သားစိမ်း)နှင့် ချက်ပြုတ်ပြီးဟင်းလျာများကို တင်ဆောင်ခြင်းမပြုပေ။ မင်းနှစ်ပါးကို ယုံကြည်သောကြောင့် ရှောင်ခြင်းဖြစ်သည် ။

ဝါဝင်ဝါထွက်တွင် မင်းနှစ်ပါးအား တင်မြှောက်ပသသည့် ပွဲတော် ကျအား အိမ်သူအိမ်သား ဆွေမျိုးသားချင်းများ အားလုံး ဝေငှစားသုံး နိုင်သည်။ ။

အမှုအခင်း၊ အရောင်းအဝယ်စသည့် လုပ်ငန်းတစ် ရပ်ရပ်ကို အကြောင်းပြု၍ တင်မြှောက်ပသသည့် ပွဲတော် ကျကိုမူ ကွန်းနန်း အလှူရှင်ပွဲတော်ဆက် ကာယကံရှင်သာ လျှင် သုံးစားခွင့်ရှိပြီး လိုရာ ဆန္ဒကို မင်းနှစ်ပါးထံ မြွက်ဟပြောဆို တောင်းနိုင်ပေသည်။ ။

မင်းနှစ်ပါးကို မယုံကြည် မကိုးကွယ် မပသသူများအား တင်မြှောက် ပသထားသော အစားအသောက်ကို ဝေငှ စားသောက်ခြင်း မပြုရဟု ဆိုသည်။ ။

ဤအချက်များကား တောင်ပြုန်းမင်းနှစ်ပါးအကြောင်း သိကောင်း စရာများ ဖြစ်ပေသည်။ ။

အထက်၌ ရေးသားဖော်ပြပေးခဲ့သော အကြောင်း အရာများမှာ မြန်မာပြည်တနံတလျားတွင် ကျင်းပပြုလုပ်ကြသော ဒေသန္တရပွဲတော် များ ထဲတွင် ထင်ရှားလှသည့် တောင်ပြုန်းပွဲတော်နှင့် သက်ဆိုင်သော အကြောင်းအရာ အချို့ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ။

ကုန်းဘောင်ခေတ်၌ တောင်ပြုန်းပွဲတော်ကျင်းပခဲ့ပုံကို အနည်းငယ် ဖော်ပြပေးခဲ့ပြီးဖြစ်သလို သီပေါမင်းလက်ထက်တွင် ဖြစ်ခဲ့သော ထူးခြား ထင်ရှားသည့် အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာအချို့ကိုလည်း ဆက်လက် ရေးသားဖော်ပြပေးရပေဦးမည်။

တောင်ပြုန်းတရားစီရင်ခြင်း

ရှေ့အခန်း၌ ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း ကျင်းပသော နတ်ကန္နားပွဲတော်များ ထဲတွင် တောင်ပြုန်းမင်းနှစ်ပါး ပူဇော်သည့် ပွဲတော်မှာ လူအစည် ကားဆုံးပွဲတော်တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပေသည်။

မန္တလေးကိုဗဟိုပြုပြီး အထက်အညာ၊ အောက်အရပ်ဒေသများကပါ လာရောက်ပူဇော်ရသော ပွဲကြီးဖြစ်သည်။

ကျင်းပရာတွင် လည်း ရက်အကြာဆုံး၊ အရှည်ဆုံး နတ်ပွဲတစ်ပွဲလည်း ဖြစ်ပေသည်။

မန္တလေးကိုဗဟိုပြု၍ ဟု ရေးသားရာတွင် တောင်ပြုန်း ပွဲတော်သို့ မန္တလေးမှ တဆင့် သွားရောက်ကြသောကြောင့် လည်း ဖြစ်ပေသည်။

အောက်အရပ်ဒေသများမှ နတ်ကန္နားပေးသော လုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုကြသည့် နတ်ကတော်(နတ်ကန္နားစီး)အဖွဲ့များ မှာ တောင်ပြုန်းပွဲတော် ကျင်းပသည့် အခါ မဖြစ်မနေဆိုသလို သွားရောက်ကြရပေသည်။ ပွဲတော်ကျင်းပရာတွင် အခန်းများ ယူပြီး ကိုယ့်အဖွဲ့နှင့် ကိုယ် နတ်ကန္နားပေးကာ ပူဇော်ပသကြရလေသည်။

ရှေးအခါကပင် မန္တလေးမှ တောင်ပြုန်းပွဲတော် ကျင်းပသောရက်များ ရောက်သည့် အခါ ကားများ ၊ ရထားများ ပြေးဆွဲပေးလေ့ရှိကြ

သည် ။ ကားခေတ်၊ ရထားခေတ်မတိုင်ခင် ကုန်းဘောင်ခေတ်အထိ လောက်ကတော့ မန္တလေးမှ မတ္တရာ ရောက်သည် အထိ လှေများ ဖြင့် သွားရောက်ကြရလေသည် ။

ယခင်က မန္တလေးဈေးချိုတော်မှ တောင်ပြုန်းပွဲတော် ရောက်သည် အထိ လှေများ ဖြင့် သွားခဲ့ကြသည် ။ ယခုအခြေအနေဖြင့် ကြည့်လျှင် တော့ ယုံနိုင်စရာ မရှိခဲ့ပါပေ။

ရှေးအခါက မန္တလေးဈေးချို အနောက်ဘက်နားမှာ ကပ်လျက်သား စီးနေသည့် ချောင်းတစ်ချောင်းရှိခဲ့ဖူးသည် ။

'နှံကုပ်သို'ဟု အမည်ရသော ရွှေတချောင်းမြောင်းပင် ဖြစ်လေသည် ။ ထိုချောင်းမှ လှေများ ဖြင့် တောင်ပြုန်းပွဲတော် ရောက်သည် အထိ သွားလာ၍ ရသည် ။

ရွှေတချောင်းမြောင်းကို ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက် ကတည်းကပင် မတ္တရာကနေ အမရပူရနေပြည်တော် 'တက် သိမ်းအင်း' ရောက်သည် အထိ သွယ်ဖောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပေ သည် ။ အရှည်တာပေါင်း (၂၇၀၀)ထိ ရှည်လျားလေသည် ။

ထိုမြောင်းကိုဖောက်လုပ်ခဲ့သော ရည်ရွယ်ချက်မှာ လယ်ယာမြေများ ကို ရေပေးဝေရန်နှင့် မတ္တရာနှင့် အမရပူရ နေပြည်တော်အထိ ရေလမ်း ခရီးသွားလာနိုင်ရန် ရည်ရွယ်ပြီး သွယ်ဖောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

ရတနာပုံခေတ်ရောက်တော့ ထိုချောင်းမှ ရရှိသော ရေကောင်းရေသန့်တို့ ကို မတ္တရာနယ်တစ်ကျောမှာ ရှိသော လယ်ယာမြေများကို ရေပေး ဝေနိုင်ရုံမကတော့ဘဲ မန္တလေးမှာ နေကြသော မြို့သူမြို့သားများ သုံးရေ ချိုးရေအတွက် အသုံးပြုနိုင်ခဲ့ကြသည် ။

ထို့ပြင် မတ္တရာနယ်ကထွက်သော အသီးအနှံတို့ ကို လှေများ ဖြင့် တင်ဆောင်ယူ လာပြီး မန္တလေးသို့ပို့ဆောင်ပေးနိုင် ခဲ့ကြလေသည်။ ။

ရွှေတချောင်းမြောင်းက မန္တလေးမြို့သားတွေအတွက် ရေပေးနိုင် ရုံမကဘဲ တောင်ပြုန်းပွဲတော်ရက် ရောက်သည့် အခါ ဈေးချိုတော်အနီး မှ လှေများ ဖြင့် ပွဲတော်ကျင်းပရာ မတ္တရာအထိ သွားလာရာမှာ လည်း အသုံးဝင်လှပေသည်။ ။

ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ဆိုသည် မှာ သီပေါမင်းက သဘောကျ နှစ်သက်သောကြောင့် 'မင်းတစ်သက် ငါတစ်သက် ငါ့ခါး ငါ့လက်ချက်နဲ့ မသေစေရ' ဟု အာမခံချက်ရရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။

သို့သော် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ဆိုသည် မှာ လူတော်လူကောင်း တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပေ။

ဘုရင်၏ မျက်နှာသာပေးထားခြင်းခံရသူ ဖြစ်သဖြင့် စိတ်ထင်တိုင်း ဆိုးမိုက်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ။ သူအုပ်ချုပ်သော နယ်မြေအတွင်းမှာ ရှိ သော မိန်းမများကို လင်ရှိသည် ဖြစ်စေ၊ မရှိသည် ဖြစ်စေ၊ အတင်း သိမ်းပိုက်တတ်သူဖြစ်သည်။ ။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို နှစ်သက်ပြီဆိုလျှင် လက်ရှိ ပေါင်းသင်းနေ သော လင်ယောက်ျားကို အပြစ်မရှိအပြစ်ရှာ၍ ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ကာ မိန်းမကိုသိမ်းယူတတ်သူဖြစ်သည်။ ။

ထိုမျှယုတ်မာရက်စက်တတ်သူတစ်ယောက်ကို သီပေါဘုရင်က 'ငါ့ ခါးနဲ့ မသေစေရ'ဟု အာမခံချက်ပေးထားပြီး တောင်ပြုန်းပွဲတော် ကျင်းပသည့် ရက်ရောက်လျှင် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ကို အာဏာကုန်လွှဲပေးကာ စီမံအုပ်ချုပ်မှု ပြုစေသည်။ ။

တကယ်တော့ အရည်အချင်းရှိသည် ဖြစ်စေ၊ မရှိ သည် ဖြစ်စေ၊ လူဆိုးလူမိုက်များ ပင် ဖြစ်လင့်ကစား အာဏာရှိ သူနှင့် ပူးပေါင်းတတ် ပါက အခွင့်အရေးရခြင်းမှာ လူ့လောကတွင် ရှေးအဆက်ဆက်ကပင်ရှိခဲ့ ပေသည်။ ။

ရှေ့၌ အပိုးကျိုးသယောင်ပြပြီး နောက်ကွယ်၌ ဆိုးချင်တိုင်းဆိုး တတ်သည့် မခုတ်တတ်သည့် ကြောင်လို လူမျိုးတွေက လောကတွင် အများကြီး ရှိကြပေသည်။ ။

ကုန်းဘောင်ခေတ်တွင် တရားစီရင်ဆုံးဖြတ်ကြရာတွင် သေးငယ်သောအမှုများကို အောက်၌ ပြီးစေ၊ ကြီးသော အမှုအခင်းများကို တော့ နေပြည်တော်မှာ ရှိသော လွှတ်တော်ရုံးတော် အဆင့်ဆင့်ကို တင်ပြကာ အဆုံးအဖြတ်ခံယူကြရသည်။ ။ တရားစီရင်ရာလွှတ်တော်ရုံး တော်တို့ မှာ မန္တလေးနေပြည်တော်၌ပင် ထားရှိလေသည်။ ။

ရှေးခေတ်က တရားစီရင်ဆုံးဖြတ်မှုများ နှင့် ပတ်သက် သည့် ဗဟု သုတရနိုင်စရာများကို ထည့်သွင်းရေးသားပေးပါ မည်။ ။

တရားရုံးသို့ မည်သူမဆိုလာရောက်ပြီး မိမိနစ်နာ ချက်ကိုတင်ပြ၍ ရသင့်ရထိုက်သောအခွင့်အရေးကို တောင်းဆိုနိုင်သည်။ ။ တရားရုံးအနေ ဖြင့် လူလူချင်းစကားများ သည့် ကိစ္စမျိုးကို ကြားနာစစ်ဆေးပေးပါသည်။ ။

အမွေမှု၊ နယ်မြေမှုတို့ သည် လွှတ်တော်နှင့် ဆိုင်သည်။ ။ ရှေ့ရုံးသည် ဆိုးခိုးသတ်ဖြတ်လုယက်မှုများ နှင့် ဆိုင်သည်။ ။ နောက်ရုံးသည် နန်းတော်အနောက် မိန်းမပိုင်းဆိုင်ရာ အမှုများကို စစ်ဆေးသည်။ ။

ရုံးစရိတ်များ သည် တဖြည်းဖြည်းများများ လာသည်။ ။ ရုံးခွန်မတိုး ရန် ရံဖန်ရံခါထုတ်ပြီး တားမြစ်သည့် အမိန့်တော်များ ရှိသည်။ ။

တရားသူကြီးအချို့သည် သူမစစ်နိုင်သောအမှုများ ကို သတိပြု၍ မရှောင်ဘဲ လက်ခံထားခြင်းများ ရှိလာသဖြင့် နောင် ဤသို့လက်မခံရန် သတိပေးသောအမိန့်တော်လည်း ရှိပေသည်။ ။

ထို့ပြင် တရားလိုတရားခံ စုံညီမရှိပါက အမှုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သည့် အကြောင်းမျှမပြောရ၊ မလုပ်ရဟူ၍ အမိန့်တော်ထုတ်ရဖူးပါသည်။ ။

တရားရုံးဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း နှစ်ဖက်ကျေနပ်လက်ခံမှ ရေးပေးရန်ဖြစ်သည်။ ။ အဆိုပါဆုံးဖြတ်ချက်ကို "လက်ဖက်စား ချက်ဖြတ်ထုံး" ဟု ခေါ်သည်။ ။ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နှစ်စလုံးကျေနပ်သဖြင့် လက်ဖက်အတူ စားခြင်းကို ဆိုလို သည်။ ။

တရားလိုတရားခံ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ညှိပြီး အမှုကို ရုံးက ရုတ်သိမ်း၍ လည်း ရသည်။ ။

မိမိလက်အောက်ငယ်သားက အမှုသည် ဖြစ်နေပါ က အရာရှိသည် တရားရုံးတွင် မိမိလူဘက်ကဝင်၍ ပြောဆို ဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုရပါ။ ။

မည်သည့် တောင်သူလယ်သမားကိုမှ စပါးပျိုးချိန် စပါးစိုက်ချိန်မှာ ရုံးတော်သို့ တရားခံအဖြစ်ဖြစ်စေ၊ အမှုအတွက် သက်သေခံရန်အတွက် ဖြစ်စေ မဆင့်ခေါ်ရဟူသော အမိန့်တော်များ ရှိပါသည်။ ။

ဘုရင်တစ်ပါး၏ အမိန့်တွင် စစ်မက်ကာလပြီးမှ အမှုများကို စစ်ဆေးရန်ပါရှိသည်။ ။

ဖော်ပြထားသည့် အချက်များ အရ ထိုခေတ်ထိုအခါက လူတို့ သည် အမှုကိစ္စဖြစ်လာပါက တရားရုံးတင်ခြင်းထက် လူကြီးသူမနှင့် သာ ဖြန်ဖြေကြေအေးမှုကို သဘောတူ လက်ခံခဲ့ကြကြောင်း လေ့လာသိရှိရ

ပါသည်။ ။

ရှင်ဘုရင်သည် ရုံးတော်ကို မလာကောင်းလားဟူ၍ အပြစ်မယူပေ။ လက်ရောက်ကျူးလွန်သည့် အပြစ်မျိုးကိုပင်လျှင် ရုံးမတင်၍ ဖြစ်သည်။ လူကြီးများ ၏ ရှေ့မှာ "နောင်ဒါမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူး.."ဟု ခန့်ဝံကတိ ပေးပါက အပြစ်ဒဏ်မခံရဘဲ လွှတ်ပေးခြင်းကို တွေ့ရတတ်ပါသည်။ ။

အမိန့်တော်ရရှေ့နေများကို ရုံးလိုက်ခွင့်ပြုထားပါသည်။ ။ သို့သော် အမှုသည် တစ်ယောက်အတွက် ရှေ့နေနှစ်ဦးကို လိုက်ခွင့်မပြုခဲ့ပေ။

ထိုခေတ်က ရှေ့နေကို မြို့ပြင်မှာ ရပ်ကွက်သီးခြားပေးပြီး နေထိုင်စေသည်။ ။ လူသာမန်နှင့် ခွဲလို့ ရစေရန် ရှေ့နေတိုင်း ဦးထုပ်ချွန်ဆောင်းရသည်။ ။ အရိုးဝါနှင့် ယပ်တောင် ကိုင်ရသည်။ ။ လွယ်အိတ်လွယ်ထားရသည်။ ။ ရှေ့နေအဖြစ် အမှုသည် ထံမှ ကြေးသုံးကျပ်ခွဲသား ယူခွင့်ရှိသည်။ ။

ရှေ့နေသည် တရားခွင်တွင် ဓမ္မသတ်စကားကလွဲ၍ စကားတတ်တိုင်း မပြောရပေ။ စကားများများ ပြောလွန်းပါက တရားသူကြီးက ရှေ့နေကို ကြိမ်ဒဏ်အချက်တစ်ရာခံစေဟု အပြစ်ပေးနိုင်သည်။ ။ အကယ်၍ ရှေ့နေက ရုံးတော်ကိုမထီမဲ့မြင်ပြုပါက ပြည်နှင်ဒဏ်ပေးနိုင်သည်။ ။

တရားအဆုံးအဖြတ်ကို မကျေနပ်သဖြင့် အယူခံဝင်ချင်ပါက ရှေ့နေအနေဖြင့် အယူခံလွှာကို ရေးပေးခွင့်ရသည်။ ။ အယူခံလွှာကိုပူးတွဲပြီး အထက်ရုံးကိုတင်ရသည်။ ။ ရှေ့နေ လိုက်ခွင့်ရသည့် အခါ ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ရသည်။ ။

ထိုခေတ်တွင် ရာဇဒဏ် ရှစ်မျိုးရှိသည်။ ။ ၎င်းတို့ မှာ သတ်၊ ဖြတ်၊ ကွက်၊ မှတ်၊ ဖြည့်၊ ထည့်၊ ပို့၊ အပ် တို့ ဖြစ်သည်။ ။ ဆိုလိုသည် မှာ ...

၁။ သတ် =အဆုံးစီရင်ခြင်း။

၂။ ဖြတ် =လက်ကိုဖြတ်ခြင်း။

၃။ ကွက် = ပါးပေါ်မှာ ဆေးအနက်နှင့် အကွက်အဝိုင်း

ထိုးမှတ်ပြီး လူသစ်အဖြစ် အမှုထမ်းစေခြင်း

၄။ မှတ် = နဖူးပေါ်၊ ရင်ဘတ်ပေါ်၊ လက်မောင်းပေါ်မှာ မည်သည့် အပြစ်ကိုကျူးလွန်သူဟူ၍ ဆေးနက်နှင့် စာတန်းထိုးခံရခြင်း။

၅။ ဖြည့် = ထောင်းခြင်း၊ အမှုထမ်း၊ ဝင့်သီးအမှုထမ်း၊ ဗိုင်းတာ အမှုထမ်း၊ လခိုင်းအမှုထမ်းအစမှာ ဖြည့်ထည့်ခြင်း။

၆။ ထည့် = အဝေးအလံတပ်ထွက်သည့် အခါ ထည့်ထည့်လိုက်ခြင်း။

၇။ ပို့ =မိုးကောင်း၊ ဗန်းမော်၊ မဲဇာ၊ ရွှေလီ သစ်တော လေးရပ်သို့ပို့ ခြင်း။

၈။ အပ် = ညီတော်၊ သားတော်၊ တူတော်၊ မင်းညီမင်းသား၊ အမှူးအမတ်တွေကို မယုံသဖြင့် အရာကနှုတ်ပယ်ပြီး ဝန်ကြီး၊ အတွင်းဝန်၊ မြို့ဝန်၊ ဝန်ထောက်၊ ထောင်မှူးများ ထံတွင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးရန် အပ်ခြင်းမျိုးလည်း ရှိနိုင်သည် ။ ခြေကျင်းမခွဲမှုမျိုးလည်း ရှိနိုင်သည် ။

ဗဒုံမင်း၏ လက်ထက်တွင် အမှူးအမတ်များ သည် ဗြဟ္မဏများကဲ့သို့ စလွယ်ဆင်ပြီး အမှုကိစ္စကိုဆောင်ရွက်ကြ ရသည် ။ အမှူးအကဲ ဖြစ်ပါက စလွယ်ကြိုးသုံးသွယ်၊ ခြောက် သွယ်၊ ကိုးသွယ်၊ ဝန်ကြီးတစ်ဆယ့်နှစ်သွယ်၊ မင်းညီမင်းသား တစ်ဆယ့်ငါးသွယ်၊ တစ်ဆယ့်ရှစ်သွယ်၊ အိမ်ရှေ့မင်းသား နှစ်ဆယ့်တစ်သွယ်၊ ရှင်ဘုရင်သည် နှစ်ဆယ့်လေး

သွယ် လွယ်ရသည်။ ။

ထိုစလွယ်သည် ဝတ်ဆင်ထားသူတို့ ကို မည်သည့် အလုပ်ကိုလုပ်လုပ် ဖြောင့်ဖြောင့်မှန်မှန်လုပ်ရန် အမြဲသတိပေး နေလိမ့်မည်ဟု ယူဆသည်။ ။

ထိုခေတ်က ချမှတ်သောအမှုနှင့် ပြစ်ဒဏ်များကို တွဲ၍ ဖော်ပြပါမည်။

ရာထူးအရှိန်ဖြင့် မတော်မတရားပြုလုပ်ခြင်း၊ မိုး ကောင်း၊ ဗန်းမော်၊ မဲဇာ၊ ရွှေလီသစ်တောလေးရပ်ပို့။

မယားငယ်နေတဲ့ ယောက်ျားကို စစ်ထွက်တဲ့ တပ်မှာ ထည့်စေ။ ပေါ့လျော့သဖြင့် တရားခံအချုပ်မှ လွတ်ခြင်း တာဝန်ခံအရာရှိကိုသတ်။

ပိဋကတ်မီးထဲပါလျှင် (မီးလောင်လျှင်) ကျောင်းဘုန်း ကြီးတစ်ပါးနှင့် အမတ်ကြီးတစ်ဦးအားကွပ်မျက်။

လက်ရောက်မှုကျူးလွန်လျှင် မြေဆုံးကိုပို့။

ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်သူကို လွတ်မြောက်သွားအောင် ကူညီသူကို ကြိမ်ဒဏ်တစ်ရာခတ်။

ပြည်နှင့်ဒဏ်ကျနေသူ ပြန်မခေါ်ဘဲရောက်လာပါက ကွက်မျက်။ ကန်ဘောင်ကိုချိုးဖောက်သူ မီးတိုက်သတ်။

ရောင်းဝယ်ရာ၌ စဉ်းလဲသူ(မကောင်းမှုပြုသူ၊ လိမ် ညာသူ) ဂန့်ဂေါကိုနှင်။

စစ်မှုမထမ်းလိုသဖြင့်ရှောင်တိမ်းသူ ဒဏ်ငွေ(၁၅၀) ပေးဆောင်စေ။

မကူမညီနေသူ (ဝန်ထောက်)နေလှန်း။

စစ်သည် သူရဲ ပြည့်အောင်မစုဆောင်းနိုင်ပါက တပ် သားစုဆောင်း
သောဗိုလ်ကိုကွပ်မျက်၊ ရာထူးမှ မနုတ်ပယ်။

ဘုရားပွဲရန်ဖြစ် ကွပ်မျက်။

ငါးမမျှားရရေကန်၌ ငါးမျှားမှု ဗိုလ်ကိုကွပ်မျက်။

အကြံဉာဏ် မတောင်းဘဲပေးမိပါက နေလှန်း။

ဖောင်တော်ပေါ်၌ ကာမကျူးလွန်သူယောက်ျားကို သစ်တောပို့
မိန်းမကိုစုကြမ်းမှာ သွင်း။

မိစ္ဆာဒြိ(အယူမှားသူ)သစ်တောပို့၊ ကွပ်မျက်။

အမတ် အဆုံးအဖြတ်မပေးတတ်၊ မပေးဝံ့ နေလှန်း။

ရှေ့နေက တရားသူကြီး အဆုံးအဖြတ်မှားအောင်ပြု လုပ်ပါက
တောပို့။

စားဖို့ အမဲပေါ်လျှင် ကွပ်မျက်။

လင်ကိုသတ်သူမယား အပြစ်မှ လွတ်။

မယားကိုသတ်သူလင် အပြစ်မှ လွတ်။

ရန်သူကိုနိုင်အောင် ဆေးအစီရင်သုံးက ထောင်ပို့။

လူသတ်လျှင် သေစားသေစေ။

မုဒိမ်းကျင့်က တောပို့။

လမိုင်းထွက်ပြေးသူ အကျဉ်းချ။

မြို့ရွာကိုမီးတိုက်သူ မီးတိုက်သတ်။

မြေမှုတွင် မမှန်သည့် ဘက်မှ ပံ့ပိုးသူ လက်ဖြတ်၊ လျှာ ဖြတ်

သစ်တောပို့။

လာဘ်စား၊ ငွေရည်ကျိုပြီး အာခေါင်မှာ လောင်း၊ စား ယူတဲ့ ငွေကို ပြန်ပေးစေ။

လျှို့ဝှက်ချက်ကိုစာဖြင့်ရေးမှတ် လက်ဖြတ်။

စကားများ တဲ့ မိန်းမ အာကိုဟပ်။

ပိတ်ပင်ချက်ကိုပြောမိလျှင် တောပို့။

ခိုးမှုပြုလျှင် ကွပ်မျက်။ ယောက်ျားကိုတပ်ထဲထည့်။ မိန်းမဆိုလျှင် စုကြမ်းမှာ ထည့်။

စုနိမ့်က စုမြင့်သို့ကိုယ့်ဘာသာပြောင်းလျှင်ကွပ်မျက်။

ငွေညှိ(ငွေတု)သုံးသူ ဂန့်ဂေါ၊ ကလောသို့နယ်နှင်။ ရုံးမှုဆိုင်ရာစာကို အိမ်မှာ ရေးလျှင် လက်ဖြတ်။

စသောပြစ်ဒဏ်နှင့် ပြစ်မှုအစီအရင်များကို တွေ့ရပေသည် ။ အချို့ ထိုက်တန်သောပြစ်ဒဏ်ဖြစ်ပြီး အချို့မထိုက်တန်သော ပြစ်မှုအချို့လည်း တွေ့ရပေသည် ။

လာဘ်စားသူကို ငွေရည်ကျိုပြီး အာခေါင်လောင်း ထည့်ပြီး စားယူတဲ့ ငွေပြန်ပေးစေဟူသောပြစ်မှုမှာ ထိုက်တန် သောစီရင်မှုဖြစ်ပြီး၊ ပိဋကတ်သုံးပုံမီးလောင်သဖြင့် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနှင့် အမတ်တစ်ဦးကို သတ်ဖြတ်စေရန် စီရင်သောပြစ် မှုမျိုးမှာ မထိုက်တန်ပေ။

ထားပါတော့...။ ထိုအကြောင်းများက သက်ဦး ဆံပိုင် ဘုရင်စနစ်က စီရင်ထုံးများ ဖြစ်သောကြောင့် ပြောစ ရာလည်း မလိုတော့ပါချေ။

ကုန်းဘောင်ခေတ် သီပေါဘုရင်လက်ထက်က တောင်ပြုန်းပွဲတော်

ကျင်းပသော အချိန်ကာလတွင် ရနောင် မောင်မောင်တုတ်လက်သို့ ဝကွက်အပ်ကာ စီမံအုပ်ချုပ်စေ သည် ။

ရနောင်မောင်မောင်တုတ်က နေပြည်တော်မှာ ရုံး ထိုင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ တောင်ပြုန်းပွဲကျင်းပရာ၌ ရုံးထိုင်ပြီး အပြစ်ရှိသူတို့ ကို စီရင်ဆုံးဖြတ် အပြစ်ပေးခြင်းဖြစ်သည် ။

ထိုကဲ့သို့ အရေးပေါ်တရားရုံးထားရခြင်းမှာ လည်း အကြောင်းရှိပေသည် ။

ရှေးခေတ်ရတနာပုံနေပြည်တော် ကောင်းစားစဉ်အချိန်ကာလကတည်းက တောင်ပြုန်းပွဲနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အပျော်ကြူးသောပွဲတစ်ပွဲအဖြစ် ထင်ရှားပါသည် ။

မူးယစ်ရမ်းကားမှုတွေက အမြောက်အများ ၊ မူးယစ် ရမ်းကားမှုကို အကြောင်းပြုပြီး ခိုးဝှက်မှုတွေ၊ လုယက်တိုက် ခိုက်မှုတွေ၊ အချင်းချင်း သော်လည်းကောင်း တစ်ဖွဲ့နှင့် တစ်ဖွဲ့ သော်လည်းကောင်း ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားမှုတွေ၊ သတ်ဖြတ်မှုတွေ အထိ ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိသည် ။

အဆိုးဆုံးကတော့ ပွဲတော်ရက်တွင် မိန်းမပျိုများ ၊ အမျိုးသမီးများ အား ကာယိဏ္ဏန္တိပျက်ပြားအောင် နှောက်ယှက် ပြုမူမှုများ လည်း အများ အပြားရှိကြလေသည် ။

အရက်၊ ထန်းရေ စသည် တို့ မူးလာလျှင် ထိုကဲ့သို့အမှု မျိုးကတော့ နေရာမရွေး၊ အချိန်အခါမရွေး ပေါ်ပေါက်စမြဲ ပင်ဖြစ်သည် ။ ထိုသူများကို ဖမ်းဆီးမိပြီး ရနောင်မောင်မောင် တုတ် ရုံးထိုင်သောတရားရုံးရောက်လာလျှင်တော့ ထွေထွေ ထူးထူး စစ်ကြောမေးမြန်းခြင်းမပြုဘဲ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့် သာ ပေးလေ့ရှိသည် ။

တရားနည်းလမ်းကျစွာ ဥပဒေများ နှင်အညီ ဓမ္မ သတ်၊ ရာဇသတ်များ ဖြင့် စီရင်ဆုံးဖြတ်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ရနောင်မောင် မောင်တုတ်အမိန့်တစ်ခုတည်းနှင့် ပင် ဆုံးဖြတ် အပြစ်ပေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

အမိန့်ကား များများ မဟုတ်ပေ။

တစ်ခုတည်း၊ တစ်မျိုးတည်းသာ ရှိလေသည်။ ။

"ပွဲတော်ကိုနှောက်ယှက်သူကို သတ်စေ"

ဟူသောအမိန့်ပင်ဖြစ်သည်။ ။

ရာဇဝတ်သင့်သူများအား ထိုကဲ့သို့သတ်ပြီးပါက ဒီ အတိုင်းသင့်တော်သောနေရာ၌ မြေမြှုပ်ခြင်း မဟုတ်ပေ။

အလောင်းကိုရင်ခွဲပြီး အတွင်းကလီစာတွေကိုသာ ထုတ်ပြီး တော်ရာမှာ မြှုပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

လူသေကောင်ကိုတော့ ကားစင်မှာ ခြေကားရား လက်ကားရားနှင့် တင်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးရေနံချေးများ သုပ်ကာ လူသွားလူလာများ သော ရွှေတချောင်းမြောင်းကမ်းစပ်များ တွင် စိုက်ထူထားကြလေသည်။ ။

ကားစင်တင်ထားသောလူသေကောင်ကို ရေနံချေး သုပ်ကာ ကမ်းစပ်တွင် ထောင်ထားခြင်းဖြစ်ရာ ညအချိန်သွား လာသူတို့ မြင်ရပါက ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စရာပင်ဖြစ်ပေ သည်။ ။

ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ကတော့ ထိုမြင်ကွင်းကို တွေ့မြင်ရလျှင် နောက်လူတွေမဆိုးဝံ့၊ မခိုက်ဝံ့အောင် ပြသ ထားခြင်း ဖြစ်သော်လည်း အခြားပွဲတော်လာသူတို့ အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ ကောင်းပေတော့သည်။ ။

ပွဲတော်ရက်ရောက်လျှင် မန္တလေးအပါအဝင် အခြား ရပ်ဝေးရပ်နီး တွင် နေကြသောသူတို့ လည်း ရွှေတချောင်း မြောင်းအတိုင်း လှေများ ဖြင့်လာကြရာ မြောင်း၏ ကမ်းနံ ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကားစင် တင်ထားသောအ လောင်းကြီးများကိုတွေ့ရလျှင် များ စွာထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့မှု ဖြစ်ကြရပေသည်။ ။

လှေပေါ်တွင် ဆိုင်းသံဗုံသံများ နှင့် ဖီးလိမ်းပြင်ဆင် လာကြသော မိန်းမယောက်ျားတို့ သည် မန္တလေးမြို့တော် နယ်နိမိတ် အိုးဖိုရပ်လွန် သည် နှင့် ရွှေတချောင်းမြောင်း ရောက်သောအခါ ဟိုးအဝေးမှာ ကားစင် ကြီးများ ဖြင့်တင် ထားသော အလောင်းကောင်များကို လှမ်းမြင် ကတည်းက ရင်ထဲမှ အပျော်စိတ်ကလေးများ ချက်ခြင်းပျောက်သွားပြီး ကြောက်ရွံ့စိတ်များ ဝင်လာကာ ပေါင်းမိုးထဲဝင်ကာ မျက်နှာ ဝှက်ထား ကြရလေသည်။ ။

ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ကတော့ သူ့ကိုမဖီဆန်ဝံ့ အောင် သူ့ အာဏာစက်ဖြန့်ကြက်စေရန် ထိုကဲ့သို့ ရက်ရက် စက်စက် စီမံခဲ့ သော်လည်း ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသော တောင်ပြုန်းပွဲတော်ကိုတော့ ထိခိုက်စေခဲ့သည် မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ။

ရှေးအခါက တောင်ပြုန်းပွဲတော်ရက်အတွင်းမှာ ဖြစ် ပျက်ခဲ့သော အမှုအခင်းများကို နေပြည်တော်ရောက်သည် အ ထိ သယ်ယူမလာစေရ ဘဲ ထိုရုံးမှာ ပင် အပြီးအပြတ်စီရင်ကြရ သည်။ ။

တောင်ပြုန်းပွဲတော်ရက်အတွင်းမှာ ပဲ အပြီးစီရင်ရ သဖြင့် "တောင် ပြုန်းတရားစီရင်ခြင်း" ဟု ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိကြ သည်။ ။

အမှုအခင်းတစ်ခုခုဖြစ် လာပြီး တရားသည် ဖြစ်စေ မတရားသည် ဖြစ်စေ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ဖြင့် စီရင်ခြင်းများ ကို "တောင်ပြုန်း

တရားစီရင်ခြင်း" ဟု နောက်ပိုင်းပြောစမှတ် ပြုခဲ့ကြသည်။ ။

မောင်မောင်တုတ်လက်ထက်ကတည်းက စတင်ခဲ့ တဲ့ တောင်ပြုန်း တရားစီရင်ခြင်းမှာ နောက်ပိုင်းနှစ်တွေကြာ၊ ခေတ်ကာလတွေ ပြောင်း လာခဲ့သော်လည်း ဆက်လက်ရှင် သန်လျက်ပင်ရှိနေခဲ့ပေသည်။ ။

အာဏာရှိသူ၊ လက်နက်ရှိသူတို့ က သာမန်ပြည်သူ ပြည်သားများကို တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်အာဏာများ ဖြင့် စီရင် ဆုံးဖြတ်ကာ အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြ ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ထိုအဖြစ်အပျက်များမှာ (၁၉၄၈)ခု မြန်မာနိုင်ငံလွတ် လပ်ရေးရခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်း ကျေးလက်တောရွာများ ၌ မြောက်များ စွာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြ လေသည်။ ။

*

ပြင်ဒရယ်သစ်တောမှ ရက်စက်မှုများ

အချိန်ကာလမှာ မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးရခဲ့ ပြီး နောက်ပိုင်း
ကာလဖြစ်သည်။ တိတိကျကျရေးသားရလျှင် (၁၉၄၈)ခုနှစ် နောက်ပိုင်း
ကာလဖြစ်ပေသည်။

လွတ်လပ်ရေးရခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် မြန်မာနိုင်ငံ အောက်ပိုင်းဒေသ
များ တွင် ရောင်စုံသောင်းကျန်းသူတို့ စခန်း ချရာနေရာများ ဖြစ်ခဲ့လေ
သည်။

အထူးသဖြင့် ဧရာဝတီတိုင်း(ယခုတိုင်းဒေသကြီး) အတွင်း၌ အများ
ဆုံးရှိကြလေသည်။

ကရင်သောင်းကျန်းသူများ ၊ အလံနီကွန်မြူနစ်များ ၊ အလံဖြူ
ကွန်မြူနစ်များ ၊ ရဲဘော်ဖြူ၊ ရဲဘော်နီ စသည် ဖြင့် ရောင်စုံ
သောင်းကျန်းသူတို့ မှာ ဧရာဝတီတိုင်းမြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဒေသများ တွင်
ခြေကုပ်ယူပြီး ပြည်သူလူထုကို ဒုက္ခပေးနှိပ်စက် ခဲ့ကြလေသည်။

ဧရာဝတီတိုင်းအတွင်း၌ ဒီရေသစ်တောကြီးများ ပေါ် သဖြင့်လည်း
၎င်းတို့ အတွက် နေထိုင်ကျက်စားရာ နေရာ ကောင်းဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ဆန်စပါးအထွက်များ ခြင်း၊ သားငါးပုစွန်၊ ငပိ၊ ငါးခြောက်၊
ပုစွန်ခြောက်စသည် တို့ အထွက်များ ခြင်းတို့ ကြောင့် စားနပ်ရိက္ခာပေါ်

ကြွယ်ဝသော အရပ်ဒေသလည်း ဖြစ် သည် ။

ပုန်းခိုစရာ သစ်တောကြီးများ ရှိခြင်း၊ စားနပ်ရိက္ခာပေါ များ ခြင်းတို့ ကြောင့် ဧရာဝတီတိုင်းအတွင်းရှိ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဒေသများ တွင် ရောင်စုံသောင်းကျန်းသူတို့ အဖွဲ့ပေါင်းများ စွာ မှီခိုကျက်စားနေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည် ။

မှတ်တမ်းများ အရ (၁၉၄၈)ခု လွတ်လပ်ရေးရခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှ စ ခဲ့ပြီး (၁၉၇၃)ခုနှစ်တိုင် အနှစ်(၂၀)ထိအောင် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသများ တွင် နေထိုင်ကျက်စားခဲ့ကြပေသည် ။

ထိုအချိန်က မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသတွင် နေထိုင်ကြသော ရွာများ ၊ လယ်သမား၊ အလုပ်သမားတို့ မှာ ရောင်စုံသောင်းကျန်သူများ နှိပ်စက်မှု ဒဏ်ကို ကျောကော့နေအောင် ခံခဲ့ကြရလေသည် ။

စိတ်မထင်လျှင်မထင်သလို ကျေးရွာများ သို့ရောက် လာပြီး ဆက်ကြေးတောင်းခြင်း၊ တစ်ရွာလုံးမီးရှို့ဖျက်ဆီးခြင်း၊ ရွာလုံးကျွတ် လူ များကိုဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ခြင်း၊ ဆန်စက်များ ကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးခြင်း၊ အစိုးရပိုင်ပစ္စည်းမှန်သမျှ ဖျက်ဆီးခြင်း၊ ရွှေငွေ၊ ဆန်စပါးစသည် တို့ ကို လုယက်ယူငင်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည် ။

ထို့ပြင် အုပ်ချုပ်ရေးနည်းသော မြို့ငယ်များ (အများအားဖြင့်တော့ သစ်တောကြီးများ နှင့် နီးသော မြို့ငယ်များ) အထိ တက် လာပြီး ရဲစခန်း၊ ကင်းစခန်းများကို တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ ဆန်စက်နှင့် စပါးသိုလှောင် သော ဂိုဒေါင်တို့ ကိုမီးရှို့ခြင်း၊ မြို့ ပေါ်မှ အိမ်များကို မီးရှို့ပြီး ရသမျှ ပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင် သွားကြလေသည် ။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တွင် ပြေးဆွဲနေသော သင်္ဘောကြီးငယ်တို့ ကိုလည်း ၎င်းတို့ ကျေနပ်လောက်အောင် ဆက်ကြေး မပေးပါက ချောင်းမြောင်း

ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်မှုများ ပြုလုပ်လေ့ ရှိကြသည်။ ။

ထိုခေတ်အချိန်အခါက ကျေးလက်တောရွာများ ၌ နေထိုင်ကြသည့် လယ်သမား၊ အလုပ်သမားများ သာမကဘဲ မြို့ငယ်ကလေးများ ၌ နေကြသော ကုန်သည် ၊ ပွဲစား၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တို့ လည်း အထိနာခဲ့ကြသည်။ ။

ဆန်စက်များ ၊ စပါးသိုလှောင်သည့် ဂိုဒေါင်များ မီးရှို့ ခံရခြင်း၊ မြစ်ချောင်းများ အတွင်းပြေးဆဲနေသော ခရီးသည် တင် သင်္ဘောများ နှင့် ဆန်စပါးစသော ကုန်ပစ္စည်း တင်ဆောင်လာကြသည့် သင်္ဘောများ ၊ လှေကြီးလှေငယ်များ ဖျက်ဆီးနှစ်မြုပ်ခြင်းကို ခံခဲ့ကြရပေသည်။ ။

ရောင်စုံသောင်းကျန်းသူများက လူအင်အား၊ လက်နက်အင်အားများပြီး အင်အားတောင့်တင်းသောကြောင့် အတော်များများမှာ ၎င်းတို့ နှိပ်စက်သမျှ ခံကြရပေ၏။

ဆက်ကြေးမပေးသည့် ရွာများ ၊ ၎င်းတို့ တောင်းသော စားနပ်ရိက္ခာ ပြည့်ဝအောင်မပေးသောရွာများ နှင့် ၎င်းတို့ ကို တော်လှန်ပုန်ကန်ရန် ကြံစည်မှုပြုသော ရွာများ ရှိလျှင် ထိုရွာများကို တစ်ရွာလုံးမီးရှို့ပစ်တတ်သည်။ ။

ထို့ပြင် ဦးဆောင်သူ၊ တာဝန်ရှိသူများကို ဖမ်းခေါ်သွားကာ သတ်ဖြတ်ပစ်လေ့ရှိသည်။ ။

အချို့ရွာများ တွင် သတ်ပြီးသောအလောင်းများကို အများ မြင်သာစေရန် ရွာထိပ်သစ်ပင်များ ၌ သော်လည်းကောင်း၊ မြစ်ကမ်းနံဘေးရှိ သစ်ပင်များ ၌ သော်လည်းကောင်း ကြိုးများ ဖြင့် ဆွဲပြထားသည်။ ။ အချို့လည်း သတ်ပြီးသောအလောင်းများကို သစ်ပင်၌ ကြိုးချည်ထားခဲ့သည်။ ။

အချို့ရွာများမှာ တော့ သတ်ဖြတ်ပြီးသောအလောင်း များကို ဦးခေါင်းဖြတ်ပြီးနောက် ထိုဦးခေါင်းများကို ဝါးချွန်ဖြင့် ထိုးပြီး ရွာထိပ်၌ သော်လည်းကောင်း၊ လူသွားလူလာများ သော မြစ်ကမ်းစမ်းများ ၌ သော်လည်းကောင်း စိုက်ထားတတ် ကြလေသည်။ ။

သို့ကြောင့် ..ကုန်းဘောင်ခေတ်က ရနောင်မောင် မောင်တုတ်စီရင်ခွဲ သော "တောင်ပြုန်းတရားစီရင်နည်း" မှာ လွတ်လပ်ရေးရပြီး နောက်ပိုင်းကာလများ တွင် မြစ်ဝကျွန်း ပေါ်ဒေသများ ၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပေ သေးသည်။ ။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်အရပ်ဒေသများမှာ လယ်တစ်ကွက်၊ သစ်တောတစ် တောသာခြားပြီး ရွာချင်းဆက်မျှ ရှိနေကြရာ ရွာတစ်ရွာမှာ အဖြစ်ဆိုး တစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့ရပြီဆိုလျှင် အခြားရွာများက နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလို သိကြရသည်။ ။

ရွာချင်းနီးသောကြောင့် ရွာတစ်ရွာကိုမီးရှို့လျှင် မီးရောင်များ မြင် တွေ့ရသည်။ ။ လူများ သတ်ဖြတ်လျှင် အော်သံ ဟစ်သံ၊ ကယ်ပါယူပါ အသံများကိုပင် ကြားကြရသည်။ ။

သို့သော် တစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာ အကူအညီမပေးနိုင်ကြပေ။ အကယ်၍ အကူအညီမပေးမိပါက ထိုရွာပါ အနှိပ်စက်ခံရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ။

အကူအညီမပေးနိုင်ကြသော်လည်း အခြေအနေ ငြိမ်သက်သွား သောအခါမှာ တော့ တစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာ သတင်းမေးရန်အတွက် သွား လေ့ရှိကြသည်။ ။

ထိုနေရာရောက်သည် နှင့် အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းများကသာ ဆီးကြိုနေ ကြလေသည်။ ။

မီးလောင်ထားသဖြင့် ပြာပုံဘဝရောက်နေသော မြင်ကွင်းများ ၊ အသတ်ခံထားရသော လူသေအလောင်းများကို သစ်ပင်၌ ကြိုးဖြင့် ချည်၍ သော်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်များ ၌ ကြိုးဖြင့် တွဲလောင်း ဆွဲထား၍ သော်လည်းကောင်း၊ ဦးခေါင်းပြတ်များကို ဝါးချွန်ဖြင့်ထိုး၍ စီတန်းထားသော မြင်ကွင်းများကိုသော်လည်းကောင်း တွေ့မြင်ကြရ သည် ။

ထို့ပြင်..ရှိသမျှဝမ်းစာစပါး၊ ဆန်တို့ ကိုယူသွားခြင်း၊ ဝမ်းစာထား သော ငပိ၊ ငါးခြောက်တို့ ကိုယူဆောင်သွားခြင်း၊ ကျွဲ၊ နွား၊ ဝက်၊ ကြက်၊ ဘဲစသည် တို့ ကို ဖမ်းယူသွားသည် ဆို သော သတင်းဆိုးများကိုသာ မြင်ရကြားရကြပေသည် ။

အထက်၌ ရေးသားဖော်ပြပေးခဲ့သော အကြောင်း များမှာ မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းကာလ များ တွင် ဧရာဝတီတိုင်း၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်အရပ်ဒေသများ တွင် ရောင်စုံ သောင်းကျန်းသူတို့ နှိပ်စက်ခဲ့သောအကြောင်းများကို သင့်တော် သလောက်သာ ရေးသားဖော်ပြပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေ သည် ။ အကယ်၍ သာ ပြည့်စုံအောင်ရေးသားဖော်ပြပေးပါက စာအုပ်တစ်အုပ်စာ ရှိပေလိမ့် မည်။

ထိုအချိန်ကာလက မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသများ တွင် သစ်တောကြီး များ သာ ဖုံးလွှမ်းထားပြီး လူနေထိုင်မှုလည်း မများ လှသေးပေ။

ဘိုကလေး(ယခင်ဗိုလ်ကလေး)မြို့ အောက်ပိုင်းဒေသများ ဆိုလျှင် ကျွန်းညိုကြီးနေရာလောက်မှ စပြီး အောက်ဖက် ကဒုံကနီရောက်သည် အထိ သစ်တောကြီးများ သာ ဖုံး လွှမ်းထားပေသည် ။

လွတ်လပ်ရေးရခဲ့ပြီးစအချိန်လောက်က ဘိုကလေး မြို့အောက်ဖက်

ကျွန်းညိုကြီး၌ သစ်တောကြီးများ ရှိနေသေးသည် ဆိုသော်လည်း
ကျေးရွာစုကလေးများ ရှိစပြုလာပေသည်။ ။

ကျွန်းညိုကြီးများ ဆုံးသွားပြီး ဖောင်ဝင်မြစ်ကိုကူးသွား လျှင်တော့
ပြင်ဒရယ်သစ်တောကြီးများ သို့ ရောက်သွားပြီး မည်သည့် ရွာမှ မရှိ
တော့ပေ။

(ယခုတော့ ရွာများ ၊ လယ်များ ဖြစ်နေကြပေပြီ။ သစ်တောကြီးဝိုင်း
အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော မိန်းမလှကျွန်း လောက်သာ လူနေထိုင်ခြင်း
မရှိသေးဘဲ အခြားနေရာများမှာ တော့ ရွာများ ဖြစ်နေကြပေပြီ။) ရှေး
အခါက ပြင်ဒရယ်သစ်တောကြီးများ အကြောင်း ရေးမည်ပြောမည်ဆို
လျှင် လွမ်းလောက်စရာဖြစ်သည် ။ ကမ်း ခြေတလျှောက်တွင် စိမ်းညို
နေသော ဗျူးခြေထောက်တော များ ၊ လမုတောများ ၊ ကနစိုသစ်တော
များ ၊ သရောမျိုက်တော၊ သင်ပေါင်းမျိုက်တော၊ မဒမမျိုက်တောများ
အပြင် သ မှ ညှပ်ပင်၊ ကန့်ပလာပင်၊ လဗပင်၊ ကျနပင်တို့ က လူတို့ မ
ပေါက် သာအောင် ရှိခဲ့ကြသည် ။

ဗြိတိသျှအစိုးရလက်ထက်က သစ်ခုတ်သူများကို လိုင်စင်ဖြင့် အကန့်
အသတ်ပြုကာ ခုတ်လှဲခွင့်ပြုခဲ့သော ကြောင့် သစ်တောကြီးများ မ
ပြုန်းတီးခဲ့ပေ။

လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက်မှာ တော့ အုပ်ချုပ်ရေး ကင်းမဲ့သွားသော
သစ်တောကြီးများ အတွင်းသို့ သစ်ခုတ်ယူ လိုသူများ ရောက်လာကြပြီး
စိတ်ထင်တိုင်းခုတ်လှဲခဲ့ကြလေ သည် ။

ထိုအချိန်က သစ်တောဌာနမှ တာဝန်ယူထားသော်လည်း သစ်တော
ကြီးများ အတွင်းတွင် ရောင်စုံသောင်းကျန်း သူများက ခြေကုတ်ယူထား
သောကြောင့် မဆင်းဝံ့ကြပေ။

(၁၉၄၈)ခုနှစ်နောက်ပိုင်းကာလက သစ်တောများ အတွင်း ဝင်ရောက်သူအများ ဆုံးမှာ ကနစိုထင်းဖြတ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ လှေကြီးလှေငယ်တို့ဖြင့် သစ်တောအတွင်းသို့ လာရောက်ကာ ထင်းအဖြစ် အသုံးပြုသော ကနစိုသစ်များကို ဖြတ်လှဲယူကြလေသည်။

ထိုသို့သစ်တောများ အတွင်း ထင်းဖြတ်ရန် လာရောက်ကြသူတို့မှာ အစိုးရသစ်တောရုံးသို့ လိုင်စင်ဆောင်ဖို့ ထက် တောတွင်းဝင်ရောက်ပါက သောင်းကျန်းသူများ လာကောက်သော ဆက်ကြေးပေးရန်ငွေကိုသာ ဦးစားပေး ယူဆောင်သွားကြသည်။

သစ်တောထဲတွင် စခန်းချနေသော သောင်းကျန်းသူများက လှေငယ်ကလေးများဖြင့် တစ်ချောင်းဝင်တစ်ချောင်း ထွက်လှည့်လည်သွားလာကာ ထင်းဖြတ်သည့် လှေများတွေ့လျှင် အခွန်ကောက်လေ့ရှိသည်။

ငါးဖမ်းသောလှေငယ်ကလေးများမှ စပါးတင်းတစ်ထောင်ကျော်ခန့် ပါသော လှေကြီးများ အထိ အခွန်ငွေကောက်ယူကြသည်။ အမှန်တော့ ဆက်ကြေးကောက်ခံယူခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့လာရောက်ကောက်ခံစဉ် ငွေမပေးနိုင်ပါက ရှိသည့် စားနပ်ရိက္ခာများ၊ ပစ္စည်းကိရိယာများ ယူဆောင်သွားလေ့ရှိကြသည်။

စိတ်မထင်ပါက လူကိုအန္တရာယ်ပြုခြင်း၊ လှေကိုပါနှစ် မြှုပ်ပစ်ခြင်းများ ပြုလုပ်တတ်ကြလေသည်။

အစိုးရသစ်တောရုံးမှ တောခေါင်း၊ တောအုပ်များက လိုင်စင်မရှိသော သစ်တင်လှေများကို ဖမ်းဆီးမိပါက အနည်းဆုံး ဒဏ်ငွေဆောင်ခိုင်းခြင်းနှင့် အများဆုံး လှေပေါ်တင်ဆောင်လာသော သစ်တောထွက်ပစ္စည်းများကို သိမ်းယူခြင်းများ လောက်သာ အပြစ်ပေးလေ့ရှိသည်။

လူကိုအန္တရာယ် မပေးတတ်ကြပေ။

သောင်းကျန်းသူများကတော့ ၎င်းတို့ တောင်းသော ဆတ်ကြေးငွေ ကို မပေးဆောင်ပါက လူကိုပါအန္တရာယ်ပေး ကြသဖြင့် သစ်တောဆင်း သောလူတိုင်း များ စွာကြောက်ရွံ့ ကြရသည် ။ ထိုအတွက် ငွေကိုမမေ့မ လျော့ ယူဆောင်သွား ကြရသည် ။

လှေသေးလျှင် တစ်ကျပ်၊ နှစ်ကျပ်၊ သုံးကျပ် စသည် ဖြင့် ပေးဆောင် ရပြီး လှေကြီးများ ဆိုလျှင် ငါးကျပ်၊ တစ်ဆယ် အထိ ဆက်ကြေးပေးကြ ရသည် ။

ဆက်ကြေးလိုက်ကောက်သော လှေများ ပေါ်တွင် သုံးယောက်ခန့် ပါလာကြပြီး အများအားဖြင့်တော့ ကရင်လူ မျိုး များ လေသည် ။

၎င်းတို့ က တွေ့သမျှလှေကို ဆက်ကြေးကောက်ခြင်း ဖြစ်ရာ ငါးဖမ်း သောလှေတွေလျှင် ငါးယူထားသည် ။ ပုဇွန် ဖမ်းသော လှေတွေလျှင် ဟင်းစားအတွက် ပုဇွန်ယူထားကြသည် ။

အမဲလိုက်သောလှေများ နှင့် တွေ့လျှင် ရထားသော အမဲသားငါးတို့ ကို ဟင်းစားအဖြစ်တောင်းယူလာကြသည် ။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း တောထဲ၌ သွားရင်းလာရင်း မျောက်အုပ်များ နှင့် တွေ့သောအခါ သေနတ်ဖြင့်ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီး ယူလာကြသည် ။

ထိုအချိန်က...တောသို့ထင်းဖြတ်ဆင်းကြသော ဘောက်တူကြီးများ မှာ စပါးတစ်ထောင်ကျော်၊ နှစ်ထောင် ကျော် ဝန်ပါသောလှေကြီးများ ဖြစ်သောကြောင့် အိမ်တစ် လုံးစာလောက် ကျယ်ဝန်းကြသည် ။

ထိုကဲ့သို့သောလှေမျိုးတွေပါက သောင်းကျန်းသူ များက ထိုလှေ၌ ဝင်ရောက်ပြီး စတည်းချကြတော့သည် ။

အများအားဖြင့်တော့ ထိုလှေကြီးမျိုးတွင် ထမင်း ချက်၊ လှေစောင့်များ ပါလာတတ်ရာ ထိုလူများကို ထမင်းဟင်း ချက်ခိုင်းကြတော့သည်။

"ထမင်းချက်ပေးပါ ဒီမှာ ငါးပုစွန်တွေပါလာတယ်"

"တောဝက်သားတွေပါတယ် ဟင်းချက်ပေးပါ.."

"ဒီမှာ မျောက်တစ်ကောင်ရလာတယ်၊ မျောက်ချေး ခါးဟင်းချက်ပေးပါ..."

ဟု ခိုင်းစေတတ်သည်။

မျောက်ချေးခါးဟင်းဆိုသည် မှာ မျောက်ဝမ်းဗိုက်ထဲ မှ အူများ ချေးများကိုမထုတ်ဘဲ ရောနှောချက်ခိုင်းခြင်း ဖြစ် သည်။ လှေပေါ်မှာ ရှိသောလူများကလည်း ၎င်းတို့ မှာ ကြား သည့် အတိုင်း ချက်ပြုတ်ပေးရသည်။ ထမင်းဟင်းချက်နေ သောအချိန်တွင် သေနတ်များကိုခေါင်းအုံးပြီး အေးအေး ဆေးဆေးပင် စောင့်ကြသည်။ ဟင်းချက်သောအခါမှာလည်း ဆီပြန်သည် အထိ၊ နူးနပ်သည် အထိ မစောင့်ဘဲ ဟင်းအိုးတစ်ပွက်၊ နှစ်ပွက် ဆူလာသည် နှင့် မီးဖိုပေါ်မှ ချကာ စားသောက် လေ့ရှိကြသည်။

ထိုမျှလောက်အထိ စရိုက်ကြမ်းကြလေသည်။

စားသောက်ပြီးဝမ်းဝသည် နှင့် ဟင်းကျန်ထမင်းကျန် များကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်သွားတတ်ကြသည်။ ၎င်းတို့ ထွက်သွားပြီးနောက် ကျန်သောဟင်းများကို လှေရှင် က နူးနပ်အောင်ပြန်ချက်ပြုတ်ပြီးမှ စားသောက်ကြရသည်။

ဆက်ကြေးကောက်ခံရာ၌ အဆင်မပြေ၍ သော် လည်းကောင်း၊ ထမင်းဟင်းချက်ခိုင်းတာကို စိတ်တိုင်းမကျ၍ သော်လည်းကောင်း၊ လှေ

ကိုနှစ်မြုပ်ခြင်း၊ ဖျက်ဆီးခြင်း၊ လှေ ပေါ်မှာ ရှိသောလူကို သတ်ဖြတ်ပြီး သစ်ပင်၌ ဆွဲ၍ သော် လည်းကောင်း၊ ရွက်တိုင်၌ ကြိုးဖြင့်ဆွဲ၍ သော်လည်းကောင်း အခြားလူများ မြင်သာအောင် ပြုလုပ်ထားခဲ့ တတ်သည်။ ။

ထိုသို့ပြုလုပ်ပုံများမှာ ...ရတနာပုံခေတ်အခါက ရနောင်မောင်မောင် တုတ် စီရင်သော "တောင်ပြုန်း တရားစီရင်နည်း"နှင့် များစွာပင်ဆင် တူလှပေတော့သည်။ ။

★